

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
J. КОКОТТ
представено на 7 април 2016 година¹

Дело C-442/14

**Bayer CropScience SA-NV
Stichting De Bijenstichting**
срещу

College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden

(Преюдициално запитване, отправено от College van Beroep voor het bedrijfsleven
(Административен съд по търговско-промишлени спорове, Нидерландия)

„Директива 2003/4/ЕО — Достъп до информация за околната среда — Изключения —
Производствени и търговски тайни — Информация за емисии в околната среда —
Поверителност — Регламент (ЕО) № 1107/2009 — Продукти за растителна защита — Директива
98/8/ЕО — Биоциди“

I – Въведение

1. Един от водещите принципи на европейската политика за околната среда е прозрачността. Не само институции и предприятия, но и граждани, неправителствени организации и независими учени трябва да могат да участват компетентно в дебата за опазването на околната среда и по този начин да допринесат за по-доброто опазване на околната среда.
2. Особено оживен е дебатът относно въздействието на продуктите за растителна защита върху така нареченото измиране на пчелите, тоест върху намаляването на пчелните популации, но и на други видове насекоми, които допринасят за опрашването на растения². Ето защо е налице особен интерес на обществеността към информацията, която производителите предоставят на компетентните органи в рамките на уредените в правото на Съюза процедури за разрешаване на активни вещества и продукти за растителна защита. Тези производители се опасават обаче от неблагоприятно отражение върху конкурентното им положение, ако конкурентите им получат достъп до тази информация.

¹ — Език на оригиналния текст: немски.

² — Вж. например European Academies' Science Advisory Council, Ecosystem services, agriculture and neonicotinoids, EASAC policy report 26, април 2015 г. http://www.easac.eu/fileadmin/Reports/Easac_15_ES_web_complete_01.pdf.

3. Този конфликт на интереси се урежда от Директивата за информацията за околната среда³, която регламентира достъпа до такава информация⁴. Съгласно тази директива органите действително могат да откажат достъп до предоставената им информация за околната среда по съображения за защита на производствени или търговски тайни, но те все пак са длъжни да разкриват информация за емисии в околната среда и информация, чието оповестяване е от по-висш обществен интерес.

4. Настоящото производство се отнася до достъп до информация, която е била предоставена в рамките на процедури по издаване на разрешение за продукти за растителна защита и на един биоцид. Наред с въпроса дали се касае за информация за емисии е необходимо по-специално да се изясни какви последици има неподаването на заявление за поверително третиране по отношение на искане за оповестяване на информация за околната среда. Производителят може да подаде такова заявление в рамките на процедурите по издаване на разрешение за продукти за растителна защита и биоциди.

II – Правна уредба

A – Международното право

5. Правото на достъп до информация за околната среда е залегнало в Конвенцията за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда⁵ (наричана по-нататък „Орхуска конвенция“), която е подписана от Общността на 25 юни 1998 г. в Орхус (Дания)⁶.

6. Член 4, параграф 4, буква d) от Конвенцията урежда отказа за разкриване на информация за околната среда по съображения за поверителност на търговската или промишлената информация:

„Искането за информация за околната среда може да бъде отказано, ако разкриването на информацията би се отразило неблагоприятно върху:

[...]

d) поверителността на търговска или промишлена информация, когато тази поверителност е защитена от закона с цел защита на законен икономически интерес; в тези рамки следва да бъде разкривана информация за емисиите, имаща отношение към опазването на околната среда;

[...]“.

3 — Директива 2003/4/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2003 година относно обществения достъп до информация за околната среда и за отмяна на Директива 90/313/ЕИО на Съвета (ОВ L 41, стр. 26; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 9, стр. 200).

4 — Решение Stichting Natuur en Milieu и др. (C-266/09, EU:C:2010:779, т. 43).

5 — ОВ L 124, 2005 г., стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 204.

6 — Приета с Решение 2005/370/ЕО на Съвета от 17 февруари 2005 г. (ОВ L 124, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 201).

7. Закрилата на търговска информация, която е била предоставена на държавните органи, също така е предмет на член 39, параграф 3 от Споразумението ТРИПС⁷:

„Когато с цел да одобрят за пускане на пазара на фармацевтични или селскостопански химически продукти, използващи нови химически съставки, страните членки изискват като условие да бъдат представени неразгласени опити или други данни, чиято разработка е плод на значителни усилия, те закрилят тези данни от нелоялно търговско използване. В допълнение на това страните членки закрилят тези данни от разкриване, освен когато е необходимо да се защити обществеността или ако са предприети стъпки данните да бъдат защитени от недобросъвестно търговско използване“.

Б – Правото на Съюза

1. Директива за информацията за околната среда

8. Правото на достъп до информация за околната среда е гарантирано по силата на Директивата за информацията за околната среда. Тя транспонира правото на достъп до информация за околната среда съгласно Орхуската конвенция.

9. Член 2 от Директивата за информацията за околната среда определя и понятието „информация за околната среда“:

„По смисъла на настоящата директива:

1. „Информация за околната среда“ означава всяка информация в писмена, визуална, слухова, електронна или всякаква друга материална форма относно:

а) състоянието на компонентите на околната среда като въздух и атмосфера, вода, почва, земята, ландшафт и природните обекти, включително и влажните зони, крайбрежни и морски зони, биологичното разнообразие и неговите компоненти, включително и генетично модифицираните организми и взаимодействието между тези елементи;

б) фактори като веществата, енергията, шума, радиацията или отпадъците, включително и радиоактивните отпадъци, емисиите, освобождаванията и другите изпускания в околната среда, които въздействат, или които е възможно да въздействат върху компонентите на околната среда, посочени в буква а);

[...]“.

10. Правото на достъп до информация за околната среда е уредено в член 3, параграф 1 от Директивата за информацията за околната среда:

„Държавите членки гарантират, че от публичните власти се изисква, в съответствие с разпоредбите на настоящата директива, да предоставят на разположение информацията за околната среда, съхранявана от или за тях, за всеки заявител при поискване и без той да трябва да декларира интерес“.

7 — Споразумение за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуална собственост, приложение 1В към Споразумението за създаване на Световна търговска организация (СТО), подписано в Маракеш на 15 април 1994 година и одобрено с Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 година относно сключването от името на Европейската общност, що се отнася до въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986—1994 г.) (ОВ L 336, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 3).

11. Изключенията са уредени в член 4 от Директивата за информацията за околната среда. В настоящия случай от особен интерес е параграф 2, букви г), д) и ж):

„Държавите членки могат да предвидят отказ на искане за предоставяне на информация за околната среда, ако разкриването на информацията би могло да се отрази неблагоприятно върху:

[...]

г) поверителността на търговска или индустриална информация, когато тази поверителност е регламентирана от националното законодателство или от законодателството на Общността с цел защита на легитимния икономически интерес, включително и обществения интерес за поддържането на статистическата поверителност или данъчната тайна;

д) правата върху интелектуалната собственост;

[...]

ж) интересите или защитата на лицето, предоставило доброволно исканата информация, без да е имало или да е могло да има правно задължение да го направи, освен ако лицето е дало съгласието си за разпространяване на въпросната информация;

[...]

Основанията за отказ, упоменати в параграфи 1 и 2, следва да се тълкуват ограничително, като се взема предвид за конкретния случай обслужваният обществен интерес от разкриването на информацията. Във всеки конкретен случай обслужваният обществен интерес от разкриването се преценява спрямо обслужвания интерес от отказа. Държавите членки не могат да регламентират право на отхвърляне на искане за предоставяне на информация на основание параграф 2, букви а), г), е), ж) и з), в случаите, когато искането се отнася за емисии в околната среда.

[...]“.

2. Директивата за продуктите за растителна защита

12. Директивата за продуктите за растителна защита⁸ преди всичко урежда пускането на пазара на продукти за растителна защита.

13. Член 13, параграф 7, алинея четвърта от Директивата за продуктите за растителна защита се отнася до избягването на излишно тестване върху гръбначни животни:

„Ако обаче заявителят и лицата, на които са издадени предходни разрешения за същия продукт, не могат да постигнат съгласие по отношение на обмена на данните, държавите членки могат да въведат национални мерки, задължаващи заявителя и лицата, на които са издадени предходни разрешения, намиращи се на техните територии, да обменят данните с оглед избягване на дублирането на тестването върху гръбначни животни, както и определят процедурата за използване на информацията и разумния баланс на интересите на заинтересуваните страни“.

⁸ — Директива 91/414/ЕИО на Съвета от 15 юли 1991 година относно пускането на пазара на продукти за растителна защита (ОВ L 230, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 10, стр. 30).

14. Член 14 от Директивата за продуктите за растителна защита гласи следното:

„Без да се засягат разпоредбите на [...] [Директивата за информацията за околната среда], държавите членки и Комисията осигуряват информацията, предоставена от заявителите, включваща производствени и търговски тайни, да се третира като поверителна, ако заявителят, който желае активно вещество да бъде включено в приложение I или заявителят на разрешение на продукт за растителна защита поиска това и ако държавата членка или Комисията приемат, че искането на заявителя е оправдано.

Поверителността не се отнася за:

[...]“.

3. Регламент за продуктите за растителна защита

15. Съгласно член 84 от Регламента за продуктите за растителна защита той е в сила от 14 юни 2011 г.⁹ и отменя Директивата за растителната защита.

16. Съображение 39 от Регламента за продуктите за растителна защита гласи:

„Изследванията представляват значителна инвестиция. Този вид инвестиции следва да се защитават, за да се стимулира научноизследователската дейност. Поради това изпитванията и изследванията, представени от заявител пред определена държава членка, освен тези върху гръбначни животни, които ще подлежат на задължителен обмен на данни, следва да се ползват със защита срещу използването им от друг заявител. Тази защита обаче следва да бъде ограничена във времето с оглед допускане на конкуренция. Освен това тя следва да е ограничена само до изследвания, които са действително необходими за регулативни цели, за да се избегне изкуственото удължаване на срока на защита от страна на заявителите чрез представянето на нови ненужни изследвания. Стопанските субекти, по-специално малките и средните предприятия, следва да разполагат със същите възможности за достъп до пазара“.

17. Съображение 41 от Регламента за продуктите за растителна защита засяга исканията за достъп до информация. То гласи:

„Тъй като държавите членки, Комисията и Органът прилагат различни правила относно достъпа до документи и тяхната поверителност, е подходящо да се изяснят разпоредбите относно достъпа до информация, която се съдържа в съхранявани от тези органи документи, и поверителността на същите документи“.

18. Член 7 от Регламента за продуктите за растителна защита се отнася до процедурата по издаване на разрешение за активни вещества. Параграф 3 от него гласи:

„При подаване на заявлението заявителят може съгласно член 63 да поиска определена информация, включително определени части от досието, да е с поверителен характер и физически отделя тази информация.

Държавите членки извършват оценка на исканията за поверителност. При искане за достъп до информация държавата членка докладчик взема решение коя информация следва да има поверителен характер“.

9 — Регламент (ЕО) № 1107/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 21 октомври 2009 година относно пускането на пазара на продукти за растителна защита и за отмяна на директиви 79/11/ЕИО и 91/414/ЕИО на Съвета (ОВ L 309, стр. 1).

19. Член 33 от Регламента за продуктите за растителна защита съдържа разпоредби относно процедурата по издаване на разрешение за продукти за растителна защита:

„1. Заявител, който желае да пусне на пазара продукт за растителна защита, подава лично или чрез представител заявление за разрешение или за изменение на разрешение до всяка държава членка, на чийто пазар възнамерява да пусне продукта за растителна защита.

[...]

4. При подаване на заявлението заявителят може съгласно член 63 да поиска определена информация, включително определени части от досието, да е с поверителен характер и физически отделя тази информация.

Едновременно с това заявителят подава пълен списък на внесените съгласно член 8, параграф 2 изследвания и списък на докладите за изпитвания и изследвания, за които са подадени молби за защита на данните съгласно член 59.

При поискване за достъп до информация държавата членка, която разглежда заявлението, взема решение коя информация да е с поверителен характер.

[...]“.

20. Член 59 от Регламента за продуктите за растителна защита урежда условията за защитата на данни. Той гласи:

„1. Докладите за изпитвания и изследвания се ползват със защита на данните при условията, установени в настоящия член.

[...]

Когато даден доклад е защитен, той не може да се използва от получилата го държава членка в полза на други заявители за издаване на разрешение на продукти за растителна защита, антидоти или синергисти и адюванти, освен в случаите, предвидени в параграф 2 от настоящия член, в член 62 или в член 80.

[...]

3. Защита на данни по параграф 1 се предоставя само когато първият заявител е поискал защита на данни за доклади за изпитвания и изследвания, свързани с активното вещество, антидота или синергиста, адюванта и продукта за растителна защита при подаване на досието, и за всеки доклад за изпитвания или изследвания е представил на съответната държава членка информацията, посочена в член 8, параграф 1, буква е) и член 33, параграф 3, буква г), както и потвърждение, че никога не е била предоставяна защита на данните за доклада за изпитвания или изследвания, или че срокът за защита на данните не е изтекъл“.

21. Глава IV от регламента, озаглавена „Обществен достъп до информация“, се състои от член 63, отнасящ се до поверителността:

„1. Лице, което поиска подадената съгласно настоящия регламент информация да е с поверителен характер, представя проверимо доказателство, за да покаже, че оповестяването на информацията би могло да накърни търговските му интереси или защитата на личния му живот и неприкосновеност.

2. Оповестяването на следната информация обикновено се счита за накърняващо защитата на търговските интереси или на личния живот и неприкосновеността на заинтересованите лица:

- а) метод на производство;
- б) спецификация на онечистванията на активното вещество, с изключение на онечистванията, за които се счита, че са от токсикологично, екотоксикологично или екологично значение;
- в) резултати от производствените партии на активното вещество, включително онечиствания;
- г) методи за анализ на онечиствания в произведеното активно вещество, с изключение на методи за онечиствания, за които се счита, че са от токсикологично, екотоксикологично или екологично значение;
- д) връзки между производител или вносител и заявител или притежател на разрешението;
- е) информация относно пълния състав на продукта за растителна защита;
- ж) имена и адреси на лица, участвали в изпитвания върху гръбначни животни.

3. Настоящият член не засяга Директива 2003/4/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2003 г. относно обществения достъп до информация за околната среда“.

4. Директивата за биоцидите

22. В Директивата за биоцидите¹⁰ установява правила на равнището на Съюза за разрешаването и пускането на пазара на биоциди за използване в държавите членки. В член 19 — „Поверителност“ — се определя:

„1. Без да се засяга [...] [Директивата за информацията за околната среда] заявителят може да посочи на компетентния орган информацията, която той счита за търговски чувствителна и разкриването на която може да го засегне промишлено и търговски и която той желае да запази поверителна от всички лице, различни от компетентните органи и Комисията. За всеки отделен случай трябва да бъдат представени пълни обосновки. Без това да засяга информацията, посочена в параграф 3 и разпоредбите на Директиви 67/548/ЕИО и 88/379/ЕИО, държавите членки предприемат необходимите стъпки за гарантиране на поверителността на пълното съдържание или формули на продукта, ако е поискано от заявителя.

2. Компетентният орган, приемащ заявлението, трябва да определи, въз основа на документално доказателство, предоставено от заявителя, коя информация трябва да е поверителна по смисъла на параграф 1.

Информацията, определена като поверителна от приемащия компетентен орган, се третира като поверителна от другите компетентни органи, държавите членки и Комисията.

3. След даване на разрешението, поверителността не се прилага в никакъв случай относно:

[...]“.

10 — Директива 98/8/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 1998 година относно пускането на пазара на биоциди (ОВ L 123, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 24, стр. 67).

23. С действие от 1 септември 2013 г. Директивата за биоцидите е отменена с Регламента за биоцидите¹¹. Тъй като релевантните в случая заявления за разрешения са подадени още през 2011 г., този регламент не е от значение при отговора на настоящото преюдициално запитване.

III – Главното производство и преюдициалните въпроси

24. Bayer CropScience SA-NV (наричано по-нататък „Bayer CropScience“) е притежател на разрешение за редица продукти за растителна защита, както и за един биоцид на базата на активното вещество имидаклоприд. Stichting de Bijenstichting (наричана по-нататък „Фондацията за пчелите“), организация, която се занимава с измирането на пчелите, отправя към компетентния нидерландски орган, College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden (наричан по-нататък „компетентният орган“), искане за достъп до документите за тези продукти, подадени във връзка с разрешението.

25. Bayer CropScience не е подало заявление за поверително третиране на внесените в рамките на процедурата по издаването на разрешение документи нито към момента на първоначалното разрешение на продуктите, нито във връзка с изменение на това разрешение или на законоустановените предписания за използването на продуктите от 28 април 2011 г. и от 8 юли 2011 г. Едва след като Фондацията за пчелите подава искания за оповестяване на информация, Bayer CropScience настоява данните да не бъдат оповестявани, позовавайки се на възможно нарушение на авторското право и на производствените и търговските тайни и на правото на защита на данните.

26. С решение от 9 юли 2012 г. компетентният орган отхвърля исканията на Фондацията за пчелите от 11 май 2011 г., 24 август 2011 г. и 25 октомври 2011 г., като се мотивира, че те не се отнасят до информации за „емисии в околната среда“ и че претеглянето на общия интерес от оповестяване, от една страна, спрямо особения интерес на притежателите на разрешения от поверителност, от друга страна, не обосновава оповестяването.

27. Фондацията за пчелите подава жалба по административен ред, по която компетентният орган се произнася с решение от 18 март 2013 г., като в него той частично уважава жалбата и постановява разкриването на 35 документа, тъй като те съдържат информации за емисии в околната среда. По отношение на други 49 документа той решава, че те не съдържат подобни информации и също така не е налице по-висш обществен интерес от тяхното разпространяване. По отношение на тях компетентният орган отхвърля жалбата по административен ред.

28. 35-те документа, които компетентният орган иска да оповести, се състоят от лабораторни изпитвания (полу-)полеви изследвания, едно резюме и две презентации. Лабораторните изпитвания съдържат данни от проведени опити за въздействието на имидаклоприд върху пчелите. (Полу-)полевите изследвания съдържат резултатите от измерването на остатъчните вещества от продукта за растителна защита и/или от активното вещество, включително метаболити и продукти, които се изпускат при разграждането или при реакцията. Като цяло става дума за остатъчни вещества, които след използването на продукта за растителна защита, респ. на биоцида, са налице във или върху обработени семена, листа, прашец или нектар от (отгледано от обработени семена) растение, мед и пчели.

11 — Регламент (ЕС) № 528/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно предоставянето на пазара и употребата на биоциди (ОВ L 167, стр. 1).

29. След това както Bayer CropScience, така и Фондацията за пчелите обжалват по съдебен ред това решение. В настоящото производство College van Beroep voor het bedrijfsleven (Административен съд по търговско-промишлени спорове) отправя до Съда следните въпроси:

- 1) От разпоредбите на член 14 от Директивата за продуктите за растителна защита, респ. член 63 във връзка с член 59 от Регламента за продуктите за растителна защита, респ. член 19 от Директивата за биоцидите, следва ли, че по искане за поверителност по смисъла на цитираните членове 14, 63 и 19, подадено от посочения в тези членове заявител, трябва да бъде взето достъпно за третите заинтересовани лица решение за всеки отделен източник на информация преди или при издаване на разрешението, респ. преди или при изменение на разрешението?
- 2) При утвърдителен отговор на предходния въпрос: член 4, параграф 2 от Директивата за информацията за околната среда следва ли да се тълкува в смисъл, че при липса на решение като посоченото в предходния въпрос ответникът в качеството си на национален орган трябва да оповести поисканата информация за околната среда, когато такова искане е подадено след издаване на разрешението, респ. след изменение на разрешението?
- 3) Как следва да се тълкува понятието „емисии в околната среда“ по член 4, параграф 2 от Директивата за информацията за околната среда, ако се отчитат изложените в точка 5.5 от настоящото междинно решение доводи на страните по този въпрос, в контекста на възпроизведеното в точка 5.2 съдържание на документите?
- 4) а) Данните, които съдържат оценка на изпускането на продукт, на активното му вещество, респ. активните му вещества, и на други съставки в околната среда след употребата на продукта, следва ли да се разглеждат като „информация за емисиите в околната среда“?
б) При утвърдителен отговор: в тази връзка има ли значение дали посочените данни са получени чрез (полу-)полеви проучвания или проучвания от друг вид (като например лабораторни изпитвания и транслокационни проучвания)?
- 5) Информацията за лабораторни изпитвания, при които целта на експерименталната установка е да се изследват изолирани аспекти при стандартизирани условия, следва ли да се счита за „информация за емисиите в околната среда“, ако в рамките на тези изпитвания се изключат редица фактори (като например климатични влияния) и опитите често се провеждат с по-високи — в сравнение с реалното приложение — дозировки?
- 6) В тази връзка за „емисии в околната среда“ следва ли да се считат и остатъчните вещества, които след прилагането на продукта в експериментален режим са налице например във въздуха или в почвата, листа, прашец или нектар от (отгледано от обработени семена) растение, в меда или по нецелелеви организми?
- 7) Това важи ли и за степента на отклонение на веществото при прилагането на продукта в експериментален режим?
- 8) От понятието „информация за емисиите в околната среда“ по смисъла на член 4, параграф 2, втора алинея, второ изречение от Директивата за информацията за околната среда следва ли, че ако са налице емисии в околната среда, източникът на информация трябва да бъде оповестен изцяло, а не само (измерените) данни, които евентуално могат да се извлекат от него?

9) За целите на прилагането на изключението за търговската или индустриална информация по смисъла на цитирания по-горе член 4, параграф 2, буква г) следва ли да се прави разграничение между „емисии“, от една страна, и „освобождавания и други изпускания в околната среда“ по смисъла на член 2, параграф 1, буква б) от Директивата за информацията за околната среда, от друга?

30. В писмената фаза на производството освен Bayer CropScience и Фондацията за пчелите становища са представили Федерална република Германия, Република Гърция, Кралство Нидерландия, Кралство Швеция и Европейската комисия. С изключение на Гърция и Германия те се изказаха и в проведеното на 4 февруари 2016 г. съдебно заседание.

IV – Правен анализ

31. Деветте въпроса на преюдициалното запитване се отнасят до три теми: първо, трябва да бъде изяснено дали поверителното третиране на желаните информации предполага заинтересованите предприятия да са подали искане за такова третиране на по-ранен етап (първи и втори въпрос, вж. буква А по-долу). По-нататък, следва да се определи обхвата на понятието „информация за емисии в околната среда“ (трети и девети въпрос, вж. буква Б по-долу). И накрая, това понятие следва да се приложи върху определени видове информация (четвърти до осми въпрос, вж. буква В по-долу).

А – По искането за поверителност

32. С първите си два въпроса, на които трябва да се отговори заедно, запитващата юрисдикция иска да се установи дали по искане за поверителност по смисъла на член 14 от Директивата за продуктите за растителна защита трябва да бъде взето достъпно за трети лица решение преди или при издаване на разрешението и при утвърдителен отговор, дали поисканата информация за околната среда трябва задължително да се оповести, когато такова искане е подадено едва след издаване на разрешението, респ. след изменение на разрешението.

33. С тези въпроси запитващата юрисдикция иска да провери изразеното от Фондацията за пчелите правно становище, че ако при подаване на заявление за разрешение или за изменение не е била поискана поверителност, както в настоящия случай, това не може да бъде направено на по-късен етап. Това би означавало, че въпросните информации не подлежат на поверително третиране.

34. На пръв поглед отправна точка за това становище е заложена в решението Stichting Natuur en Milieu. Там Съдът установява, че съгласно член 14 от Директивата за продуктите за растителна защита държавите членки и Комисията гарантират, че съдържащата производствени и търговски тайни информация, която е предоставена от заявителите на разрешения за пускане на пазара на продукти за растителна защита, ще се третира като поверителна, ако тези заявители поискат това и ако държавата членка или Комисията приемат, че искането на заявителя е оправдано¹².

35. Съдът обаче не следва да се разбира в смисъл, че поверително третиране е възможно *само* ако заявителите са поискали това. По скоро тази констатация се отнася единствено до прилагането на процедурата на заявяване по член 14 от Директивата за продуктите за растителна защита.

12 — Решение Stichting Natuur en Milieu и др. (C-266/09, EU:C:2010:779, т. 50).

36. Всъщност тази разпоредба действа независимо от Директивата за информацията за околната среда, чиито условия следва да се спазват при подаване на искане за предоставяне на информации за околната среда¹³. Член 4, параграф 2 от тази директива позволява на държавите членки да предвидят, че освен ако това искане се отнася за емисии в околната среда, може да се откаже достъп до такава информация, ако разкриването ѝ би могло да се отрази неблагоприятно върху поверителността на търговска или индустриална информация, когато тази поверителност е регламентирана от националното законодателство или от законодателството на Съюза.

37. Нито текстът, нито систематиката на Директивата за информацията за околната среда обвързват компетентността на държавите членки да закрият поверителността на търговска или индустриална информация с предварително подадено искане за поверително третиране. В Директивата за продуктите за растителна защита правото да се подаде такова искане също е уредено само като възможност. Ако не се подаде искане, единствената явна правна последица е, че към този момент компетентните органи не се произнасят относно поверителното третиране на въпросните информации.

38. Но дори и да е налице решение относно поверителността, то не освобождава компетентните органи от задължението да се произнесат по искане за достъп до информация за околната среда, като се спазят предвидените в член 4 от Директивата за информацията за околната среда условия¹⁴. Ето защо и липсата на решение относно поверителността не може да възпрепятства компетентните органи да прилагат член 4.

39. На това не противоречи и член 13, параграф 7, четвърта алинея от Директивата за продуктите за растителна защита Съгласно тази разпоредба притежателят на предходно разрешение може да бъде задължен да предостави определена информация на последващи заявители с оглед избягване на дублирането на изпитвания върху гръбначни животни.

40. От употребата на различните понятия „заявител“ и „притежател на предходни разрешения“ Фондацията за пчелите заключава, че само „заявител“ може да поиска поверителност. Лице, което вече е „притежател на предходни разрешения“, не можело (със задна дата) да поиска поверително третиране.

41. Такъв извод обаче не може да бъде направен. Това е така, защото член 13, параграф 7, четвърта алинея от Директивата за продуктите за растителна защита разглежда единствено специфичния въпрос как следва да се постъпи при конфликт между заявителя и притежателя на предходни разрешения по отношение на данни от изпитвания върху гръбначни животни. В същото време обаче понятието „притежател на предходни разрешения“ не е от значение при третирането на други въпроси, уреждани от Директивата за продуктите за растителна защита. Това важи по-специално по отношение на поверителното третиране на информация в случаите, когато е подадено искане за достъп до информация.

42. Това съотношение между правото да се поиска поверителност и закрилата на търговските и производствените тайни чрез Директивата за информацията за околната среда съответства впрочем и на целите на съответната разпоредба. Правото да се подаде заявление по член 14 от Директивата за продуктите за растителна защита следва да улесни компетентния орган при идентифицирането на чувствителна информация. Евентуалното нарушаване на този интерес от ефективност не оправдава обаче накърняването на (по-приоритетни) основателни икономически интереси на заинтересуваните предприятия, които съгласно член 4, параграф 2, буква г) от Директивата за информацията за околната среда следва да се закрият чрез защита на поверителността на търговска или индустриална информация.

13 — Решение Stichting Natuur en Milieu и др. (C-266/09, EU:C:2010:779, т. 51).

14 — Решение Stichting Natuur en Milieu и др. (C-266/09, EU:C:2010:779, т. 51).

43. В практиката липсата на заявление за поверително третиране все пак може да има последици по отношение на защитата на поверителността на търговската или индустриалната информация. Това е така, защото ако няма такова заявление, компетентните органи в обичайния случай могат да изхождат от това, че информация, за която не е явно, че трябва да е защитена като търговска или индустриална тайна, може да бъде предоставяна. В тези случаи те не са задължени да се консултират с предприятието, преди да предоставят информацията.

44. Член 19 от Директивата за биоцидите и член 63 от Регламента за продуктите за растителна защита съответстват — доколкото това касае настоящия въпрос — до голяма степен на член 14 от Директивата за продуктите за растителна защита и затова не водят до друг извод.

45. Следователно на първите два въпроса следва да се отговори, че съгласно член 4, параграф 2 от Директивата за информацията за околната среда, за да бъде третирана поверително информация, предоставена в рамките на процедура за издаване на разрешение по Директивата за продуктите за растителна защита или по Директивата за биоцидите, не се изисква предварително да е подадено искане за поверителното ѝ третиране съгласно член 14 от Директивата за продуктите за растителна защита, член 19 от Директивата за биоцидите или член 63 от Регламента за продуктите за растителна защита.

Б – По тълкуването на клаузата за емисиите

46. В сърцевината си преюдициалното запитване се отнася до залегналата в член 4, параграф 2, четвърто изречение от Директивата за информацията за околната среда клауза за емисиите. Тя гласи, че държавите членки не могат да регламентират право на отхвърляне на искане за предоставяне на информация на основание параграф 2, букви а), г), е), ж) и з) в случаите, когато искането се отнася за емисии в околната среда. Следователно предоставянето на информация за емисии не може да бъде отказано от съображения за защита на поверителността на дейности на публичните власти, на търговска или индустриална информация, на лични данни, на лица, предоставили доброволно информация, както и на опазването на околната среда.

47. Самата Директива за информацията за околната среда не дава обаче определение за понятието „емисии в околната среда“. Орхуската конвенция, която Директивата за информацията за околната среда отчасти транспонира, също не съдържа определение за това понятие.

48. Още в заключението ми по дело Stichting Natuur en Milieu взех отношение по този въпрос, като застъпих виждането, че както информации за самото изпускане на вещества, така и информации за последиците от такова изпускане следва да се считат за информации за емисии в околната среда¹⁵. Към настоящия момент Съдът обаче все още не се е произнесъл по този въпрос.

49. Деветият въпрос повдига обаче хипотеза, която досега не е била разглеждана, а именно дали следва да се прави разграничение между емисии, от една страна, и освобождавания и други изпускания в околната среда, от друга страна (по този въпрос в точка 1 по-долу). След това ще се спра на първата част на третия въпрос, в който се пита дали понятието за емисии съответства на определението в член 2, точка 5 от Директивата за КПКЗ¹⁶ и/или член 3, точка 4 от Директивата относно емисиите от промишлеността¹⁷ (по този въпрос в точка 2 по-долу).

15 — Заключение ми по дело Stichting Natuur en Milieu и др. (C-266/09, EU:C:2010:546, т. 93—95).

16 — Директива 96/61/ЕО на Съвета от 24 септември 1996 година за комплексно предотвратяване и контрол на замърсяването (ОВ L 257, стр. 26; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 3, стр. 183).

17 — Директива 2010/75/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 24 ноември 2010 година относно емисиите от промишлеността (комплексно предотвратяване и контрол на замърсяването) (ОВ L 334, стр. 17).

Впоследствие ще отговоря на втората част на третия въпрос, а именно дали клаузата за емисиите следва да се ограничи до информация за действителни емисии (по този въпрос в точка 3 по-долу). Изграденото по този начин тълкуване на клаузата за емисиите следва обаче да се релативира с оглед на Директивата за продуктите за растителна защита (по този въпрос в точка 4 по-долу).

1. По разграничаването на емисии, освобождавания и други изпускания

50. С деветия си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали за целите на прилагането на изключението за търговската или индустриалната информация по смисъла на член 4, параграф 2, буква г) от Директивата за информацията за околната среда следва да се прави разграничение между „емисии“, от една страна, и „освобождавания и други изпускания в околната среда“, от друга страна. Ако такова разграничаване е необходимо, понятието за емисии би следвало да се тълкува ограничително.

51. Доводи за разграничаването биха могли да се намерят в материалите за изготвянето и в структурата на Директивата за информацията за околната среда.

52. Предложението за Директивата за информацията за околната среда съдържаше в член 4, параграф 2, буква г) разпоредба, съгласно която държавите членки не могат да предвидят отказ на искане за предоставяне на информация за околната среда от съображения за опазване на поверителността на търговската или индустриалната информация, ако искането се отнася до информация относно уредени от общностното право емисии, освобождавания и други изпускания¹⁸. Следователно за емисии, освобождавания и други изпускания на вещества в околната среда е следвало да действа единна разпоредба.

53. В Общото становище на Съвета текстът на тази разпоредба обаче бива ограничен до емисии, като това се обосновава със стремеж формулировката да е по-близка до тази в Орхуската конвенция¹⁹.

54. Парламентът въпреки това продължава да поддържа, че е необходима паралелна употреба на понятията „емисии“, „освобождавания“ и „други изпускания“²⁰. В помирителния комитет той не успява обаче да прокара тази позиция и член 4, параграф 2 от Директивата за информацията за околната среда получава сегашния си текст.

55. От това би могло да се заключи, че клаузата за емисиите не обхваща „освобождавания и други изпускания в околната среда“.

56. Вариант на тази позиция поддържат Германия и Bayer CropScience, като се позовават на член 2, параграф 1, буква б) от Директивата за информацията за околната среда. Съгласно тази разпоредба понятието „информация за околната среда“ включва всяка информация относно фактори като, наред с друго, емисии, освобождавания и други изпускания в околната среда, които въздействат или е възможно да въздействат на посочените в член 2, параграф 1, буква а) компоненти на околната среда.

18 — Член 4, параграф 2, буква г) от предложението на Комисията за Директива за информацията за околната среда, COM(2000) 402 окончателен, стр. 25 (отчасти възпроизведен в ОВ С 337Е, стр. 156).

19 — Мотиви към Общото становище от 28 януари (Документ на Съвета 11878/1/01 REV 1 ADD 1, стр. 10) и Съобщение на Комисията до Европейския парламент относно общото становище на Съвета в процедурата по постановяване на Директива за информацията за околната среда, SEK(2002) 103 окончателен.

20 — ОВ С 187Е, 2003 г., стр. 124.

57. От това Германия и Bayer CropScience заключават, че понятието „емисии“ следва да се тълкува ограничително, тъй като в противен случай не оставало приложно поле за понятията „освобождавания“ и „други изпускания“.

58. Аз обаче смятам, че това разграничаване води на грешен път. Прецизното разграничаване между емисии и освобождавания нито съответства на целта на клаузата за емисиите, нито произтича от значението на съответната дума.

59. Напротив, съгласно член 4, параграф 4, буква d) от Орхуската конвенция следва да бъде разкривана информация за емисиите, имаща отношение към опазването на околната среда. Разграничаването между емисии, освобождавания и други изпускания обаче няма видимо отношение към опазването на околната среда.

60. Значението на понятията „емисия“, „освобождаване“, „изпускане“ потвърждава тази цел, тъй като те в голяма степен се припокриват. Бихме могли да сме склонни да ограничим емисиите до изпускания в атмосферата, а освобождаванията — до течни изпускания, но това разграничаване на двете понятия ще е по-скоро изкуствено.

61. Това показват определенията за „емисия“ в други разпоредби от правото на Съюза, които до голяма степен поставят знак на равенство между понятията за „емисия“ и за „изпускане“. В член 3, параграф 4 от Директивата относно емисиите от промишлеността „емисия“ се определя като „прякото или непрякото изпускане на вещества, вибрации, топлинни лъчения или шумове във въздуха, водите или земята от организирани или неорганизиран източници в рамките на дадена инсталация“. А член 2, точка 8 от Директивата относно екологичната отговорност²¹ описва емисиите като изпускането в околната среда на вещества, препарати, организми или микроорганизми в резултат от човешка дейност. Тези определения не оставят място за разграничаване между емисии, освобождавания и други изпускания.

62. Също и общата употреба на трите понятия в член 2, параграф 1, буква б) от Директивата за информацията за околната среда не цели да се ограничи понятието за емисия. По-скоро трябва да се приеме, че чрез общата им употреба се цели преди всичко да се опише възможно най-обхватно изпускането на вещества в околната среда. Това отговаря на целта на Директивата за информацията за околната среда, която съгласно член 1, буква б) от нея е да постигне възможно най-широка систематична достъпност и разпространение на информацията за околната среда сред обществеността²². Следователно на понятието „информация за околната среда“ следва да се придаде широк смисъл²³.

63. По тази причина понятията „емисии“, „освобождавания“ и „други изпускания“ по необходимост се припокриват, което не е чуждо на Директивата за информацията за околната среда²⁴. Напротив, те съвсем не се използват, за да се създадат ясно открояващи се категории от информации за околната среда, за които да важат различни правни условия по отношение на достъпа до тях.

21 — Директива 2004/35/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 година относно екологичната отговорност по отношение на предотвратяването и отстраняването на екологичните щети (ОВ L 143, стр. 56; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 11, стр. 168).

22 — Вж. решение Fish Legal (C-279/12, EU:C:2013:853, т. 66).

23 — Решения Mecklenburg (C-321/96, EU:C:1998:300, т. 19) и Glawischnig (C-316/01, EU:C:2003:343, т. 24).

24 — Решение Office of Communications (C-71/10, EU:C:2011:525, т. 30).

64. Временната употреба на трите понятия в клаузата за емисиите по време на консултациите за Директивата за информацията за околната среда не би могло да е имала някаква друга цел. Липсва каквато и да било опорна точка за това, че понятието „емисия“ е ограничено или са налице различни правни последици от трите понятия. По-скоро отказът от употребата едновременно и на трите понятия се обяснява със стремежа за еднакво звучене с текста на Орхуската конвенция, от една страна, и от друга страна, с факта, че още понятието „емисии“ описва в достатъчна степен изпусканията, които трябва да се вземат предвид.

65. Следователно в рамките на член 4, параграф 2, буква г), четвърто изречение от Директивата за информацията за околната среда не следва да се прави разграничение между емисии, освобождавания и други изпускания.

2. По определението за „емисия“ в други директиви

66. Посоченото по-горе определение „емисии“ в член 3, точка 4 от Директивата относно емисиите от промишлеността води към първата част на третия въпрос, а именно дали клаузата за емисиите следва да се ограничи до емисии, изпускани от инсталации. При такава хипотеза употребата на продукти за растителна защита и на биоциди по правило не би се считала за емисия, тъй като изпускането на тези продукти не се осъществява от инсталация.

67. Това становище не може да се обоснове с текста на Директивата за информацията за околната среда, тъй като, що се отнася до определението на понятието „емисия“, тя не препраща към други директиви. Напротив: първоначалното предложение на Комисията клаузата за емисиите да бъде ограничена до „уредени от общностното право емисии“, тоест до емисии, както те са определени в други директиви, не е било възприето²⁵.

68. Някои участници обосновават обаче ограничаването на клаузата за емисиите до емисии от инсталации с Ръководството за прилагането на Орхуската конвенция. В него първоначално е предложено при прилагането на залегналата в Орхуската конвенция клауза за емисиите да се използва определението, дадено в член 2, точка 5 от Директивата за КПКЗ²⁶. Във неговото второ издание вместо това е посочено обаче идентично формулираното определение „емисия“ на член 3, точка 4 от Директивата относно емисиите от промишлеността²⁷. Двете определения ограничават понятието за емисия до изпускане от инсталации.

69. Ръководството за прилагане действително може да се приеме за обяснителен документ, който при необходимост да се вземе предвид, заедно с други релевантни фактори, за целите на тълкуването на конвенцията. Съдържащите се в него анализи обаче нямат нито задължителна сила, нито нормативния характер, присъщ на разпоредбите на Орхуската конвенция²⁸.

70. По отношение на настоящия въпрос следва да се подчертае, че Ръководството не дава обяснение защо именно даденото в Директивата за КПКЗ и Директивата относно емисиите от промишлеността определение следва да се счита за меродавно. Би могло да се ползва например и определението в член 2, точка 8 от Директивата относно екологичната отговорност, което не се опира на инсталация като изходна точка на емисията, а само върху това дали тя е резултат от човешка дейност.

25 — Вж. по-горе, точки 52—54.

26 — *Stec/Casey-Lefkowitz/Jendroška* The Aarhus Convention: An Implementation Guide. New York, 2000, p. 60 (стр. 76 от френското издание).

27 — *Ebbesson/Gaugitsch/Miklau/Jendroška/Stec/Marshall* The Aarhus Convention: An Implementation Guide. 2. ed. 2014, p. 88.

28 — Решения *Flachglas Torgau* (C-204/09, EU:C:2012:71, т. 36) и *Solvay* и др. (C-182/10, EU:C:2012:82, т. 27).

71. Също така няма специална връзка между Директивата за КПКЗ, съответно Директивата относно емисиите от промишлеността, и правото на достъп до информация за околната среда, която да обосновава възприемането именно на определение за емисия, което е свързано с дадена инсталация. Директивата за КПКЗ, както и съответните части от Директивата относно емисиите от промишлеността действително допринасят за транспонирането на Орхуската конвенция²⁹. Само че разпоредбите на Орхуската конвенция, които се отнасят до инсталации, имат значително по-тясно приложно поле отколкото правото на достъп до информация за околната среда.

72. При точен анализ на клаузата за емисиите в член 4, параграф 4, буква d) от Орхуската конвенция също така става ясно, че ограничаване до емисиите от инсталации дори противоречи на целта ѝ. Това е така, защото според тази разпоредба следва да бъде разкривана информация за емисиите, имаща отношение към опазването на околната среда. Дали емисиите произлизат от инсталации обаче не е от значение по отношение на тяхното въздействие върху околната среда. Като пример може веднага да се посочат емисиите от превозни средства³⁰. В съответствие с това, непосредствено преди да насочи към определението за „емисия“ в Директивата относно емисиите от промишлеността, Ръководството също така пояснява, че клаузата за емисиите в конвенцията принципно би следвало да се отнася за всяка информация за емисии³¹.

73. Следователно, тъй като клаузата за емисиите следва да се тълкува разширително, е по-смислено различните определения на понятието да се ползват като илюстрация и да не се отдава значение на ограничения, които произтичат единствено от целта на съответната разпоредба.

74. Така от определението за „емисия“ в член 3, точка 1 от Директивата за ограничаване на емисиите във въздуха на определени замърсители, изпускани от средни горивни инсталации³², се разбира, че понятието „емисия“ във всички случаи включва изпускането на вещества. Съдържащото се в него ограничение до изпускане от горивна инсталация във въздуха произлиза обаче единствено от много ограничената цел на тази директива и поради това е ирелевантно.

75. Определението за „емисия“ в член 3, точка 4 от Директивата относно емисиите от промишлеността потвърждава, че емисиите включват изпускането на вещества. Освен това от него става ясно, че следва да се включи и изпускането на вибрации, топлинни лъчения или шумове във въздуха, тъй като те безспорно могат да имат отношение към опазването на околната среда по смисъла на член 4, параграф 4, буква d) от Орхуската конвенция. Очевидно е, че не само изпусканията във въздуха, но и тези във водата или в почвата имат отношение към опазването на околната среда.

76. Напротив, изричното ограничаване до емисии от инсталации служи единствено на целта на Директивата относно емисиите от промишлеността да регулира този особен вид емисии. Тази цел обаче не е от значение за достъпа до информация за емисиите, имаща отношение към опазването на околната среда.

29 — Вж. съображение 27 от Директивата относно емисиите от промишлеността.

30 — Вж. и заключението ми по дело Stichting Natuur en Milieu и др. (C-266/09, EU:C:2010:546, т. 90).

31 — Ebbesson и др., посочено в бележка под линия № 27, стр. 88.

32 — Директива (ЕС) 2015/2193 на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2015 г. (ОВ L 313, стр. 1).

77. Определението за „емисия“ в член 2, параграф 8 от Директивата относно екологичната отговорност потвърждава, че не е от значение дали емисиите са изпускани от инсталации. По-скоро е от значение дали това става в резултат от човешка дейност. От това определение също така става ясно, че и изпускането на вещества, препарати, организми или микроорганизми може да бъде емисия, защото и това може да има отношение към опазването на околната среда. Обстоятелството, че в това определение не се споменават вибрации, топлинни лъчения или шумове, не трябва да служи за повод те да бъдат изключени от клаузата за емисиите.

78. Предвид гореизложеното предлагам клаузата за емисиите да се тълкува в смисъл, че включва информация за изпускането на вещества, организми, микроорганизми, вибрации, топлинни лъчения или шумове в околната среда, по-специално във въздуха, водата или в почвата, в резултат от човешка дейност.

3. По ограничението до информация за действителни емисии

79. Втората част на третия преюдициален въпрос цели да бъде изяснено дали клаузата за емисиите следва да е ограничена до действителни емисии. Тук става въпрос за разграничаването от хипотетични емисии (по този въпрос буква а) по-долу), от една страна, и от друга страна, за това дали информацията за емисии обхваща само емисиите като такива или и информация за тяхното въздействие (по този въпрос буква б) по-долу).

а) По разграничаването от хипотетични емисии

80. Като се позовава на заключението ми по дело Ville de Lyon, по-специално Комисията твърди, че клаузата за емисии обхваща само действителни, а не хипотетични емисии. Настоящите информации обаче не се отнасят до действителни емисии.

81. Действително в споменатото заключение застъпих виждането, че трябва да се сложи край на защитата на търговската тайна едва в случай че се изпускат вещества, за които се отнася поверителната информация³³.

82. Също така още определението за „информация за околната среда“ в случая на емисии изисква те да въздействат или да е възможно да въздействат на компонентите на околната среда по смисъла на член 2, параграф 1, буква а) от Директивата за информацията за околната среда. Ако въздействието е само хипотетично възможно, приложното поле на Директивата въобще не се разкрива.

83. Ето защо следва да се съгласим с Комисията, че клаузата за емисиите не обхваща информация за хипотетични емисии.

84. Всъщност обаче разрешените продукти за растителна защита в обичайния случай според предназначението си се изпускат. Ето защо следва да се приеме, че информацията за тяхното разрешаване нямат за предмет хипотетични емисии.

33 — Заключението ми по дело Ville de Lyon (C-524/09, EU:C:2010:613, т. 73 и 74).

б) По информацията относно въздействието на емисии

85. Много по-важен е въпросът дали ограничението на клаузата за емисиите до действителни емисии означава, че тя се отнася само до емисии като такива, тоест само до данни кога и къде е имало някаква емисия. При такава хипотеза само много малко от информацията, предоставени в рамките на процедура по издаването на разрешение за продукти за растителна защита или биоциди биха попадали в обхвата на клаузата за емисиите. По същество би ставало основно въпрос за изпускането на продукта в полеви опити. Но дори резултатите от тези опити не биха се разглеждали вече като информация за емисии.

86. Както изложих обаче още в заключението ми по дело Stichting Natuur en Milieu и др.³⁴, именно подобни последици от емисии са причината, поради която по правило следва да се разкрива информацията за емисии в околната среда. Това е така, защото обществеността проявява повишен интерес към въпроса какви неблагоприятни последици може да породи съответната емисия. Преди да е налице емисия, въздействията върху човека и околната среда са или малко вероятни, или поне ограничени до сферата на притежателя на поверителната търговска информация. Освободените вещества обаче неизбежно влизат във взаимодействие с околната среда, а може би и с човека. В този смисъл в Ръководството за прилагане на Орхуската конвенция се изтъква, че трябва да се сложи край на защитата на търговската тайна, когато се изпускат веществата, за които се отнася поверителната информация³⁵. Възможните въздействия върху околната среда следва да не се разглеждат като търговска тайна.

87. Положението на Фондацията за пчелите илюстрира необходимостта на това тълкуване. Фондацията се опасява, че определени продукти за растителна защита вредят на пчелите, на чиято защита тя се е посветила. За да може да се заеме с проблема, тя се нуждае от възможно по-цялостен достъп до досието във връзка с разрешаването на тези продукти. Това е така, защото единствено това досие позволява да се проследят и проверят причините за издаването на разрешение за продуктите за растителна защита и то евентуално да се оспори, ако не са били взети под внимание в достатъчна степен възможни рискове за пчелите³⁶.

88. Следователно клаузата за емисиите обхваща не само данни за емисии като такива, но и информация за въздействието на емисии.

4. По Регламента за продуктите за растителна защита

89. Регламентът за продуктите за растителна защита, който е приет след клаузата за емисиите, изменя обаче правното положение, тъй като член 63, параграф 2 определя списък с информации, чието оповестяване би накърнило защитата на търговските интереси.

90. Регламентът за продуктите за растителна защита се прилага по време в главното производство. Съгласно член 84, параграф 1 от него той влиза в сила от 14 юни 2011 г. и от тази дата следва да се прилага, което се потвърждава от преходната разпоредба на член 80, параграф 5 за висящите процедури за издаване и изменение на разрешения.

91. От формална гледна точка този списък с информации по член 63, параграф 3 от Регламента за продуктите за растителна защита не е пречка за прилагане на клаузата за емисиите в Директивата за информацията за околната среда.

34 — Дело Stichting Natuur en Milieu и др. (C-266/09, EU:C:2010:546, т. 95).

35 — Ebbesson и др., посочено в бележка под линия № 27, стр. 88.

36 — Подобно е решение Azelvandre (C-552/07, EU:C:2009:96, т. 51).

92. Първо, съгласно член 63, параграф 3 от Регламента за продуктите за растителна защита списъкът не засяга Директивата за информацията за околната среда и следователно не накърнява клаузата за емисиите.

93. Второ, списъкът посочва само кой вид информация попада под защитата на някои изключения от правото на достъп до информация. Това все още не засяга въпроса дали те все пак следва да бъдат разкривани поради по-висш обществен интерес. В случай че информацията засяга емисии в околната среда, клаузата за емисиите урежда именно този въпрос в полза на предположения от закона по-висш обществен интерес.

94. Подобно формално разглеждане не би отчело обаче факта, че при определянето на списъка законодателят е трябвало да знае, че такава информация се предоставя във връзка с разрешаването на продукти за растителна защита. Ако е смятал, че предоставената във връзка с процедурата по издаването на разрешение информация попада под клаузата за емисиите, тъй като предназначението на продуктите за растителна защита е те да бъдат изпуснати в околната среда, той щеше да е определил списък с информации с особено поверителен характер, който не би имал никаква практическа приложимост. Всъщност тогава за тези информации винаги би се допускало, че е налице по-висш обществен интерес за разпространяването им. Както Комисията основателно отбелязва обаче, не може да се предполага, че законодателят е възнамерявал да приеме разпоредба, която на практика няма действие.

95. Ето защо следва да се приеме, че без изрично да е посочил това, законодателят е преосмислил предварителното претегляне на засегнатите основни права и принципи и във връзка с това е уточнил и ограничил обхвата на клаузата за емисиите.

96. Тази нова преценка отчита по-специално необходимостта да се защити тайната на информацията относно пълния състав на продукта за растителна защита и относно онечистванията на активното вещество. Както беше изложено в производството по дело C-673/13 P, тази информация е чувствителна преди всичко защото тя позволява да се направят изводи за метода на производство и по този начин улеснява имитацията³⁷. Следователно тази нова преценка, която законодателят е направил, съответства на преценката, която Съдът прави в решението ABNA и др.³⁸, на което се позовава Bayer CropScience.

97. Предвид гореизложеното клаузата за емисиите не може да се приложи за информацията, посочена в член 63, параграф 2 от Регламента за продуктите за растителна защита. Ето защо съгласно член 4, параграф 2, трето изречение от Директивата за информацията за околната среда достъпът до подобна информация се преценява във всеки отделен случай.

98. В интерес на пълнотата ще отбележа, че член 66 от Регламента за биоцидите съдържа и други специални разпоредби относно достъпа до информация, които обаче по времеви причини не са приложими в случая по главното производство, включително по отношение на биоцида.

37 — Вж. заключението ми по това дело от днешна дата, т. 21.

38 — Решение ABNA и др. (C-453/03, C-11/04, C-12/04 и C-194/04, EU:C:2005:741, т. 82 и 83).

5. Заключение

99. Следователно понятието „информация за емисии в околната среда“ в член 4, параграф 2, четвърто изречение от Директивата за информацията за околната среда следва да се тълкува в смисъл, че то обхваща информация за изпускането на вещества, организми, микроорганизми, вибрации, топлинни лъчения или шумове в околната среда, по-специално във въздуха, водата или в почвата, в резултат от човешка дейност, както и информация за въздействието на тези емисии, но не и информацията, посочена в член 63, параграф 2 от Регламента за продуктите за растителна защита.

100. Нито защитата на основното право на поверителност на търговската информация по отношение на информация за емисиите, нито член 39 параграф 3 от Споразумението ТРИПС непременно противоречат на това тълкуване. Това е така, защото може да се очаква законодателят да придава по-голяма тежест на въздействието на емисиите върху околната среда, отколкото на икономическите интереси от защитата на търговската и производствената тайна³⁹.

101. Що се отнася по-специално до Споразумението ТРИПС, законодателят е можел да приеме, че при продукти за растителна защита и биоциди достъпът до въпросната информация е необходим за защитата на обществеността и че посоченият в член 63, параграф 2 от Регламента за продуктите за растителна защита списък с особено чувствителна информация осигурява достатъчна защита. Въпросът за недобросъвестното търговско използване не е свързан с това и е предмет на специални разпоредби, засягащи например „защитата на данните“ във фитосанитарния сектор.

102. Накрая, следва да се отбележи, че в приложното поле на правото относно достъп до документи Съдът вече многократно се е отказвал от проверка на конкретния случай и е приемал общи презумпции⁴⁰. Действително тези презумпции във всеки от случаите са се отнасяли до отказ на достъп, но презумпции в полза на достъпа би следвало също да са възможни.

В – По различни конкретни въпроси

103. Въпросите от четвърти до осми от преюдициалното запитване съдържат различни конкретни въпроси, на които може да се отговори сравнително лесно въз основа на развитото по-горе тълкуване на клаузата за емисиите. Всъщност всички тези въпроси се отнасят до информация, която служи за преценка на последиците от изпусканията на продуктите. Също така *prima facie* въпросната информация не е в списъка, посочен в член 63, параграф 2 от Регламента за продуктите за растителна защита, но при наличие на съответни възражения това следва да се провери от националния съд.

39 — Вж. решения Nelson и др. (C-581/10 и C-629/10, EU:C:2012:657, т. 81), Križan и др. (C-416/10, Сб., EU:C:2013:8, т. 113—115) и заключението ми по дело Stichting Natuur en Milieu и др. (C-266/09, EU:C:2010:546, т. 95).

40 — Решения Комисия/Technische Glaswerke Ilmenau (C-139/07 P, EU:C:2010:376, т. 61), Швеция/API и Комисия (C-514/07 P, C-528/07 P и C-532/07 P, EU:C:2010:541, т. 94), Комисия/Agrofert Holding (C-477/10 P, EU:C:2012:394, т. 64), Комисия/Éditions Odile Jacob (C-553/10 P и C-554/10 P, EU:C:2012:682, т. 123) и LPN/Комисия (C-514/11 P и C-605/11 P, EU:C:2013:738, т. 49).

104. Следователно понятието „информация за емисиите в околната среда“ по смисъла на член 4, параграф 2, четвърто изречение от Директивата за информацията за околната среда обхваща по-специално:

- данни, които съдържат оценка на изпускането на продукт, на активното му вещество, респ. активните му вещества, и на други съставки в околната среда след употребата на продукта, независимо от това дали посочените данни са получени чрез (полу-)полев проучвания или проучвания от друг вид (като например лабораторни изпитвания и транслокационни проучвания),
- информацията за лабораторни изпитвания, при които целта на експерименталната установка е да се изследват изолирани аспекти при стандартизирани условия, ако в рамките на тези изпитвания се изключат редица фактори (като например климатични влияния) и опитите често се провеждат с по-високи — в сравнение с реалното приложение — дозировки,
- остатъчните вещества, които след прилагането на продукта в експериментален режим са налице например във въздуха или в почвата, листа, прашец или нектар от (отгледано от обработени семена) растение, в меда или по нецелеви организми,
- степента на отклонение на веществото при прилагането на продукта в експериментален режим, и
- целия източник на информация, а не само (измерените) данни, които евентуално могат да се извлекат от него.

V – Заключение

105. Предлагам на Съда да отговори на преюдициалното запитване по следния начин:

- „1) За поверителното третиране на информация, предоставена в рамките на процедурата за издаване на разрешение по Директива 91/414/ЕИО относно пускането на пазара на продукти за растителна защита или по Директива 98/8/ЕО относно пускането на пазара на биоциди, съгласно член 4, параграф 2 от Директива 2003/4/ЕО относно обществения достъп до информация за околната среда не се изисква предварително да е подадено искане за поверителното ѝ третиране съгласно член 14 от Директива 91/414, член 19 от Директива 98/8 или член 63, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1107/2009 относно пускането на пазара на продукти за растителна защита.
- 2) Понятието „информация за емисии в околната среда“ в член 4, параграф 2, четвърто изречение от Директива 2003/4 следва да се тълкува в смисъл, че то обхваща информация за изпускането на вещества, организми, микроорганизми, вибрации, топлинни лъчения или шумове в околната среда, по-специално във въздуха, водата или в почвата, в резултат от човешка дейност, както и информация за въздействието на тези емисии, но не и информацията, посочена в член 63, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1107/2009.
- 3) Понятието „информация за емисии в околната среда“ по смисъла на член 4, параграф 2, четвърто изречение от Директива 2003/4 обхваща по-специално:
  - данни, които съдържат оценка на изпускането на продукт, на активното му вещество, респ. активните му вещества, и на други съставки в околната среда след употребата на продукта, независимо от това дали посочените данни са получени чрез (полу-)полев проучвания или проучвания от друг вид (като например лабораторни изпитвания и транслокационни проучвания),

- информацията за лабораторни изпитвания, при които целта на експерименталната установка е да се изследват изолирани аспекти при стандартизирани условия, ако в рамките на тези изпитвания се изключат редица фактори (като например климатични влияния) и опитите често се провеждат с по-високи — в сравнение с реалното приложение — дозировки,
- остатъчните вещества, които след прилагането на продукта в експериментален режим са налице например във въздуха или в почвата, листа, прашец или нектар от (отгледано от обработени семена) растение, в меда или по нецелеви организми,
- степента на отклонение на веществото при прилагането на продукта в експериментален режим, и
- целия източник на информация, а не само (измерените) данни, които евентуално могат да се извлекат от него“.